

РЕШЕНИЕ

№ 5593

гр. София, 14.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 13.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **12020** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „ГЛОБЪЛ ИВЕНТС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], против Ревизионен акт № Р-22002220005256-091-001/23.06.2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП - [населено място], потвърден с Решение № 1552/05.10.2021 г. на ИД Директор на дирекция „ОДОП“- [населено място] при ЦУ на НАП, с който на осн. чл. 86, ал.1 и ал. 2 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчни периоди от м. 01.2018 г. до 10.2018 г., м. 12.2018 г., м. 01.2019 г., м. 02.2019 г. и от м. 04.2019 г. до м. 06.2019 г. е начислен допълнително данък върху добавената стойност в размер на 149 952, 86 лв. и лихви за забава в размер на 43 314, 46 лв.

В жалбата се навеждат доводи, че издаденият РА е незаконосъобразен като издаден в противоречие с разпоредбите на чл. 86, ал. 3 и чл. 21, ал. 4, т. 4, б „а“ и ал. 5, т. 1 и 2, б. „в“ ЗДДС. Твърди се, че същият е необоснован и немотивиран, доколкото фактическите констатации и правните изводи не се подкрепят и са в противоречие със събраните в хода на ревизията доказателства. Жалбоподателят счита още, че РА е постановен при особено съществени нарушения на административнопроизводствените правила и принципи на данъчния процес. Моли съда да отмени РА в обжалваната част и се претендират разноски.

В с.з. жалбоподателят се представлява от адв. И., която поддържа жалбата. Представена е писмена защита.

Ответникът – Директорът на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – [населено място], редовно призован чрез юрк. Б. намира жалбата за неоснователна и моли съда да я отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно уведомена не изпраща представител в производството.

Административен съд София – град, трето отделение, 46 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа следното:

Ревизионното производство е образувано с издаването на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22002220005256-020-001, /връчена на 30.09.2020 г./, изменена със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ №Р-22002220005256-020-002 от 22.12.2020 г., с която срокът за приключване на ревизията е продължен до 29.01.2021 г., а със ЗИЗВР №Р-22002220005256-020-003 от 27.01.2021 г. – до 26.02.2021 г. Заповедите са издадени от Т. П. Н., на длъжност Началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. (упълномощена със Заповед №РД-01-12818.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С.), като е възложено извършването на ревизия на „ГЛОБЪЛ ИВЕНТС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД за определяне на задължения за данък върху добавената стойност за периодите от 23.01.2018 г. до 31.10.2018 г., от 01.12.2018 г. до 28.02.2019 г. и от 01.04.2019 г. до 30.06.2019 г.

Извършената ревизия е повторна по смисъла на чл. 155, ал. 4 от ДОПК и е във връзка с Решение №1270/17.08.2020 г. на директора на дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП, с което са отменени определените с предходния РА №Р-22221019004840-091-001 от 23.04.2020 г. /л. , задължения по ЗДДС за описаните в ЗВР данъчни периоди и са дадени задължителни указания за извършване на нова ревизия.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22002220005256-092-001 от 23.03.2021 г., връчен по електронен път на 19.04.2021 г. Подадено е писмено възражение с вх. №70-00-605/04.06.2021 г. по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК. Същото е обсъдено в мотивите на РА и е прието за неоснователно.

Ревизията приключва с РА №Р-22002220005256-091-001 от 23.06.2021 г., издаден от Т. П. Н. – орган, възложил ревизията, и Т. И. В., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 20.07.2021 г.

С оспорения ревизионен акт за данъчни периоди от м. 01.2018 г. до м. 10.2018 г. /вкл./, от м. 12.2018 г. до м. 02.2019 г. /вкл./ и от м. 04.2019 г. до м. 06.2019 г. /вкл./, на жалбоподателя е доначислен ДДС общо в размер на 149 952,86 лв. и са определени лихви за забава в размер на 43 314,46 лв. на основание чл. 86, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 12 от ЗДДС, при съобразяване разпоредбата на чл. 67, ал. 2 от ЗДДС, за доставки на услуги, извършени към неправителствени организации - данъчно незадължени лица по смисъла на ЗДДС, регистрирани както на територията на страна, така и в други държави членки на Общността и извън ЕС. Прието е, че мястото на изпълнение на услугите е на територията на Република България.

РА е оспорен по съдебен ред с жалба вх. № 53-04-895/28.10.2021 г., подадена, чрез директора на ДОДОП – С. до АССГ. Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от лице с право и интерес от оспорване – адресат на утежняващ административен акт, който подлежи на съдебен контрол, и след изчерпване на административния ред за оспорване по чл. 152 и сл. от ДОПК като абсолютна положителна процесуална предпоставка за допустимост на жалбата по аргумент от чл.

156, ал. 2 от ДОПК. С оглед на това съдът намира жалбата за процесуално допустима, поради което следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

За извършваната на „ГЛОБЪЛ ИВЕНТС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД ревизия са предприети действия, описани в констативната част на ревизионния доклад /л. 30/, който по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от ревизионния акт.

На дружеството е връчено по електронен път, след проведена процедура по чл. 32 от ДОПК, ИПДПОЗЛ №Р-22002220005256-040-001/01.10.2020 г., в отговор на което не са представени изисканите документи и писмени обяснения. Извършено е посещение от органите по приходите на декларирания от жалбоподателя адрес за кореспонденция, при което не е осъществен контакт с управителя или упълномощено лице. Не е осигурен достъп на ревизиращия екип до счетоводната и търговската документация на ревизираното дружество.

С Протокол №1733990/19.02.2021 г. към ревизията са присъединени доказателства, събрани в предходното ревизионно производство на „ГЛОБЪЛ ИВЕНТС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД.

За ревизираните периоди жалбоподателят е декларирал извършени услуги, свързани с организация и провеждане на събития /обучения, срещи, семинари и конференции/ във връзка с одобрени проекти, финансирани от Европейския съюз /ЕС/. Бенефициенти по проектите са неправителствени организации, които са му възложили да извърши мениджмънт на провежданите събития по проекти на програма „Е. +“, финансирани от ЕС. Ревизираното дружество не е разполагало с назначени по трудови правоотношения лица. Дейността е извършвана от управителя и е финансирана чрез получени средства по одобрени проекти по програма „Е.+“. Дружеството е регистрирано по реда на ЗДДС, считано от 23.01.2018 г. Последният публикуван в Агенция по вписванията финансов отчет за дейността е за 2017 г.

За ревизираните периоди са декларирани извършени доставки на услуги към нерегистрирани по ЗДДС лица, облагаеми с нулева ставка на данъка по Глава трета от ЗДДС. Като основание за неначисляване на данъка във фактурите е посочен чл. 21, ал. 1 от ЗДДС. Като предмет на доставка във фактурите е вписано плащане по договор за услуги по съответния проект, индивидуализиран с номер. Получатели са неправителствени организации, данъчно незадължени лица по смисъла на ЗДДС, регистрирани както на територията на страната, така и в други държави членки на Общността и извън ЕС. Извършена е валидация на VIN номерата на получателите по фактурите и е установено, че същите са без регистрация за целите на ДДС в съответните държави.

Органите по приходите са направили заключение, че в хода на ревизията не са представени документи за вида и характера на предоставените услуги на партньорите по всеки проект, мястото, където са извършвани услугите и провеждани мероприятията, поръчки, заявки, отчети, протоколи, водена кореспонденция и други налични документи, от които да се установи какви са възложените на „ГЛОБЪЛ ИВЕНТС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД дейности по всеки отделен проект, за изпълнението на които на жалбоподателя са наредени преводи по банков път, както и какви точно действия са предприети по оказване на услугите от ревизираното дружество. Прието е, че са представени единствено справки по образец, извлечения от банкови сметки, Анекс №3 „Очакван бюджет и действия“ към договори за безвъзмездна помощ за всеки от проектите, договори със съответните партньори по проекта, издадени от ревизираното дружество фактури, извлечения от сметка 4111 -

Клиенти. Липсват документи за извършени разходи във връзка с организирането на мероприятията, за транспорт на участвалите в обученията, за нощувки и храна, за наети помещения за провеждане на мероприятията, за изработка на различни материали и др. За ревизираните периоди не са декларирани получени доставки на стоки и услуги и дружеството не е ползвало право на приспадане на данъчен кредит.

В заключение, ревизиращите органи са приели, че извършените услуги от „ГЛОБЪЛ ИВЕНТС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД са с място на изпълнение на територията на страната и са облагаеми по смисъла на чл. 12 от ЗДДС. Прието е, че по отношение на издадените фактури се дължи ДДС на основание чл. 86, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 25, ал. 2 и ал. 7 и чл. 67, ал. 2 от ЗДДС.

Ревизионният акт е оспорен по административен ред с жалба вх. №23-22-1275/04.08.2021 г. по регистъра на дирекция ОДОП С.. В срока по чл. 155, ал.1, вр. чл. 146 ДОПК е постановено Решение № 1552 от 05.10.2021 г. на директора на ДОДОП С., с което жалбата е приета за неоснователна, а РА е изцяло потвърден.

Решение № 1552 от 05.10.2021 г. на и.д. ДОДОП С. е връчено на 18.10.2021 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена по пощата на 28.10.2021 г. - в срока по чл.156, ал.1 ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

В настоящото производство са приети писмените доказателства, събрани в хода на ревизионното производство, въз основа на които органите по приходите са направили своите констатации. Прието е и заключение на съдебно-счетоводна експертиза /ССЧЕ/.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

По силата на чл. 119, ал. 2 от ДОПК г. РА се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията. В настоящия случай РА е издаден от Т. П. Н., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., в качеството на орган, възложил ревизията, оправомощена със Заповед №РД-01-128 от 18.02.2020 г. /л. 22/ на директора на ТД на НАП, и Т. И. В., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С. – в качеството ѝ на ръководител на ревизията съгласно ЗВР, издадени от възложителя на ревизията. РА, РД и ЗВР са подписани с квалифициран електронен подпис съгласно Закон за електронния документ и електронните удостоверителни услуги, като за валидното им подписване от органите по приходите са представени писмени доказателства, приобщени към делото, които не са оспорени. С оглед на това съдът намира РА за издаден от компетентни органи, съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК.

РА е издаден в установената писмена форма, мотивиран е с посочване на фактическите и правни основания за издаването му, като съдържа и диспозитивна част в табличен вид с посочени основание, период и размер на установени данъчни задължения. Съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК РД е неразделна част от РА и в този смисъл изложените в него мотиви се ползват и като мотиви на РА. Не се установяват съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които са

самостоятелно основание за отмяна на РА като незаконосъобразен.

Между страните по делото не е спорно, че за ревизираните периоди, а именно - от м. 01.2018 г. до м. 10.2018 г. /вкл./, от м. 12.2018 г. до м. 02.2019 г. /вкл./ и от м. 04.2019 г. до м. 06.2019 г. /вкл. жалбоподателят е декларирал извършени услуги, свързани с организация и провеждане на събития /обучения, срещи, семинари и конференции/ във връзка с одобрени проекти, финансирани от Европейския съюз /ЕС/. Бенефициенти по проектите са неправителствени организации /посочени на стр. 5 от РД или л. 32 по настоящото дело/, които са му възложили да извърши мениджмънт на провежданите събития по проекти на програма „Е. +“, финансирани от ЕС. Доставка са декларирани като облагаеми с нулева ставка, а като основание за неначисляване на ДДС във фактурите е посочен чл. 21, ал.1 от ЗДДС. Не е спорно също, че „ГЛОБЪЛ ИВЕНТС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД не е разполагало с назначени по трудови правоотношения лица. В жалбата се твърди, че за извършване на възложените услуги „ГЛОБЪЛ ИВЕНТС МЕНДЖМЪНТ“ ЕООД сключва договори с различни туристически агенции, Вот които закупува туристически услуги, свързани с транспорта и настаняването на участниците в събитията.

За ревизираните периоди дружеството е издало 52 броя фактури към въпросните неправителствени организации, по които е получило плащане, което се потвърждава и от заключението на ССЧЕ. Видно от т. 1.1. от заключението, след извършена проверка на банковите извлечения на наличните банкови сметки и отразените в счетоводството регистри получени плащания за ревизирания период, вещото лице е установило, че за всяко получено плащане, жалбоподателят е издал фактура.

Спорно се явява обстоятелството следва ли по отношение на така издадените фактури да се дължи ДДС на основание чл. 86, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 25, ал. 2 и ал. 7 и чл. 67, ал. 2 от ЗДДС. Настоящата съдебна инстанция изцяло споделя изводите на приходната администрация по изложените по-долу в настоящото решение съображения.

Жалбоподателят твърди, че от страна на органите по приходите не е доказано, че към датите на извършените авансови плащанията по процесните фактури, всички релевантни елементи на данъчното събитие са били вече известни и в частност стоките или услугите са били точно определени, съгласно изискването по чл. 25, ал. 7 ЗДДС, за да бъде ДДС изискуем за получените плащания.

Съгласно чл. 25, ал. 7 от ЗДДС когато преди да е възникнало данъчно събитие по ал. 2, ал. 3 и ал. 4 се извърши цялостно или частично авансово плащане по доставка, данъкът става изискуем при получаване на плащането /за размера на плащането/. Визираната разпоредба е аналогична с нормата на член 65 Директива 2006/112/ЕО, която представлява отклонение от правилото на член 63 Директива 2006/112/ЕО и като такова действително трябва да се тълкува стеснително. По отношение на нея в т. 45 от тълкувателно приложимото Решението, споменато и в жалбата по настоящото производство, по дело BUPA Hospitals и Goldsborough Developments, C-419/02, съдът посочва, че представлява отклонение от правилото на чл. 63 и като такова трябва да се тълкува стеснително. В т. 48 се уточнява още, че за да бъде ДДС изискуем, преди още стоките или услугите да са били доставени, е необходимо всички релевантни елементи на данъчното събитие, т. е. на бъдещата доставка на стоки или услуги, да са вече известни и следователно в частност стоките или услугите да са точно определени в момента на авансовото плащане /така и Решение от 3 май 2012 г. по дело Lebara, C-520/10, т. 26).

Действително, принципно в съдебната практика се приема, че за да бъде ДДС изискуем, преди още стоките или услугите да са били доставени, е необходимо всички релевантни елементи на данъчното събитие, т. е. на бъдещата доставка на стоки или услуги, да са вече известни и следователно в частност стоките или услугите да са точно определени в момента на авансовото плащане. При условие че са осъществени авансови плащания за все още неопределени точно доставки, те не подлежат на облагане с ДДС.

В случая обаче от събраните в хода на ревизионното и съдебното производство доказателства по никакъв начин не може да се направи заключение, че така извършените плащания касаят именно авансови плащания. На първо място, в нито една от издадените 52 фактури не е посочено, че се касае за авансово плащане, а е посочено „плащане по договор за услуги“. От друга страна остана недоказано и как точно е изчислен твърдения аванс. Още повече, че в представените договори /л. 325 – л. 330/ никъде не се упоменава заплащане на предварителна сума. Следва да се вземе предвид и обстоятелството, че заплащането по фактурите е извършено 2018 г., поради което твърдението в жалбата, че към този етап услугата все още не е извършена и конкретизирана, съдът счита за несъстоятелно. Несъстоятелно е и твърдението, че поради въведените ограничения при пътуванията в резултат на пандемията от COVID-19, осъществяването на проектите е било спряно и към днешна дата нито един от тях не е завършен. Доказателства в тази посока, като например допълнителни споразумения към фактурите, едностранни волеизявления за спиране и отлагане изпълнението на услугите или друг документ, от който може се да извлече подобна информация, не бяха представени от страна на жалбоподателя. Друга индиция, че в случая не се касае за авансови плащания, е и посоченото от приходните органи на стр. 3-4 РА обстоятелство, че получените суми са отнесени по сметка „Клиенти“, а не по сметка „Клиенти по аванси“, което не се отрича от жалбоподателя.

Видно от т. 1.2 от заключението на ССЧЕ при направена справка в счетоводството на жалбоподателя на представените първични документи, експертизата е установила отчетени разходи за изпълнение на всеки един от проектите, изрично посочени в табличен вид. Остава неясно за съда на база каква информация са извършени посочените в експертизата разходи от страна на дружеството, при положение че, както се твърди и в самата жалба, услугите не са били конкретизирани т.е. доставките не са били определени и не са били налице всички релевантни елементи на данъчното събитие.

В жалбата се твърди още, че всяка една от доставките по процесните фактури касаят място на изпълнение извън територията на страната, които не са облагаеми по чл. 12 ЗДДС и за същите не се дължи ДДС по силата на чл. 86, ал. 3 от ЗДДС, а мястото на изпълнение следва да се определи по реда на чл. 21, ал. 4, т. 4, б. „а“ ЗДДС. Твърди се още, че извършените от „ГЛОБЪЛ ИВЕНТС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД дейности по организация на събитията/мероприятията не представляват отделни доставки, а съставляват една основна доставка.

Настоящата съдебна инстанция счита, че правилно органите по приходите са приели, че в случая е неприложима разпоредбата на чл. 21, ал. 4, т. 4, б. „а“ от ЗДДС. Общият ред за определяне на мястото на изпълнение при доставка на услуги е регламентиран в чл. 21, ал. 1 от ЗДДС, според него, когато получател на услугата е данъчно незадължено лице, мястото на изпълнение на доставката е доставчикът е установил своята независима икономическа дейност. Съгласно чл. 21, ал. 2 от същия закон,

мястото на изпълнение при доставка на услуга, когато получателят е данъчно задължено лице, е мястото където получателят е установил независимата си икономическа дейност. Изключенията по отношение определяне на мястото на изпълнение при доставка на услуга са регламентирани в чл. 21, ал. 3-7, чл. 22-24 от ЗДДС. Не е спорно по делото, че „ГЛОБЪЛ ИВЕНТС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД е регистрирано по ЗДДС, счита от 23.01.2018 г., поради което е налице хипотезата на чл. 21, ал. 2 от ЗДДС. В случая доколкото по делото не бяха приобщени доказателства, от които да се направи извод, че мястото на изпълнението е различно от това на територията на Република България, то е неприложима специалната норма на чл. 21, ал. 4, т. 4, б. „а“ от ЗДДС, съгласно която мястото на изпълнение на доставка услуги и съпътстващите ги услуги, свързани с културни, артистични, спортни, научни, образователни, развлекателни или подобни мероприятия (включително панаири и изложби), включително дейността по организирането им. Със същите мотиви съдът приема за неоснователно и позоваването в жалбата на чл. 21, ал. 5. Т. 1 и 2, б. „в“ ЗДДС.

Остана недоказано твърдението, че в случая извършените от „ГЛОБЪЛ ИВЕНТС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД дейности по организация на събитията/мероприятия не представляват отделни доставки, а съставляват една основна доставка. Съгласно чл. 128 ЗДДС, когато основната доставка се съпътства от друга доставка и плащането е определено общо, приема се, че е налице една основна доставка. Разпоредбата на чл. 128 ЗДДС предвижда, че когато основната доставка се съпътства от друга доставка и плащането е определено общо, приема се, че е налице една основна доставка. Според постоянната практика на Съда на ЕС при определени обстоятелства няколко формално самостоятелни доставки, които могат да бъдат извършени поотделно и по този начин могат да бъдат обложени или освободени поотделно, трябва да се считат за една-единствена сделка, когато не са самостоятелни (решения по дела RR - C-155/12, т. 20 и Field F. Waterhouse - C-392/11, точка 15, третиращи т.нар. съпътстващи доставки). В посочените решения съдът се е произнесъл, че доставката трябва да се разглежда като една-единствена, когато два или повече елемента или действия, доставени от данъчнозадълженото лице, са толкова тясно свързани, че обективно образуват една-единствена неделима икономическа престация, чието разделяне на части би било изкуствено (т. 21 от решението по дело RR, C-155/12 и цитираната в тази точка съдебна практика). В конкретния случай свързаност между отделните доставки не се наблюдава. Всяка от тях касае различен договор, с различен контрагент и категорично не може да се приеме, че е налице хипотезата на чл. чл. 128 ЗДДС, както се твърди в жалбата.

Съдът намира за неоснователно и недоказано твърдението в жалбата, че в случая следва да намира приложение глава X. от ЗДДС, доколкото някои от доставките касаят организиране на транспорт и настаняване. По силата на чл. 136, ал.1 от ЗДДС когато туроператор предоставя от свое име стоки или услуги във връзка с пътуването на пътуващо лице, за осъществяването на което се използват стоки или услуги, от които пътуващото лице се възползва пряко, смята се, че се извършва една доставка на обща туристическа услуга. Само по себе си приемането на част от доставките като туристически услуги не може да обоснове извод за приложение на специалния ред по глава X. от ЗДДС, а и по делото остана неясно с това твърдение кои от доставките жалбоподателят счита за съпътстващи и кои за основни. Още повече, че от представените в хода на ревизията документи от дружеството е декларирана дейност

по организация и провеждане на местни и международни събития, свързани с образование, което макар и да включва в дейността организация по превоз на пътници, не може да се приеме, че придава на юридическото лице качеството на туроператор по смисъла на § 1, т. 37 от ДР на ЗДДС вр. § 1, т. 60 от ДР на Закона за туризма.

При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства следва да се направи извод, че извършените услуги от „ГЛОБЪЛ ИВЕНТС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД са с място на изпълнение на територията на страната и са облагаеми по смисъла на чл. 12 от ЗДДС и по отношение на издадените фактури се дължи ДДС на основание чл. 86, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 25, ал. 2 и ал. 7 и чл. 67, ал. 2 от ЗДДС.

С оглед на общите правила на доказване в процеса в смисъл, че всяка страна е длъжна докаже твърденията си, от които черпи благоприятни последици, в тежест на данъчно-задълженото лице е да докаже, че са налице кумулативните условия за облагане с нулева ставка, че извършените плащания по процесните фактури касаят авансово плащане и/или доставките са изпълнени/предстои да бъдат изпълнение извън територията на Република България. Последното не бе сторено от страна на жалбоподателя нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство. Органът по приходите е изградил своите констатации на база липсата на представени доказателства в този смисъл и същите са изградени при условията на чл. 37, ал. 4 от ДОПК. В този смисъл, дори същият да е допуснал нарушение на процесуалните правила при извършване на насрещната проверка на доставчика/последният не е открит и от вещото лице в хода на проверката, а доказателствата са представени от упълномощено лице в офис на жалбоподателя/, то в тежест на ревизираното лице е да докаже чрез допустими доказателствени средства наличието на условията за възникване на право на данъчен кредит, в това число и за реалност на извършените доставки. В тази насока, съдът следва да съобрази законовото положение, съгласно чл. 124, ал. 2 от ДОПК, че при извършена ревизия по реда на чл. 122 от ДОПК фактическите констатации в производството по обжалване на ревизионния акт се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанието по чл. 122, ал. 1 от ДОПК е подкрепено от събраните доказателства, което безспорно е стореното в настоящия случай. Жалбоподателят по никакъв начин не е оборил презумптивната сила на РА.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира юрисконсултско възнаграждение, поради което с оглед материалния интерес и на основание чл. 8, ал. 1, т. 4 във вр. с чл. 7, ал. 2. т. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения жалбоподателят следва да му заплати сумата от 12 380 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160 от ДОПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ГЛОБЪЛ ИВЕНТС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], против Ревизионен акт № Р-22002220005256-091-001/23.06.2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП - [населено място], потвърден с Решение № 1552/05.10.2021 г. на и. д. Директор на дирекция „ОДОП“- [населено място] при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА на „ГЛОБЪЛ ИВЕНТС МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на

Национална агенция за приходите сумата от 12 380 лева, представляваща разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: